

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Изх. № 01-00-15/

09.06.2017

/моля цитирайте при отговор/

На Ваш № КП-753-03-1/11.05.2017 г.

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Вх. № КП-753-03-1
гана 12.06.2017 г.

ДО

Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ
ВЪПРОСИ ПРИ
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

ОТНОСНО: *Законопроект за допълнение на Гражданския процесуален кодекс, № 754-01-4, внесен от Корнелия Петрова Нинова и група народни представители на 10.05.2017 г.*

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КИРИЛОВ,

По изпратения законопроект за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс, № 754-01-4, внесен от Корнелия Петрова Нинова и група народни представители на 10.05.2017 г., Министерството на правосъдието изразява следното становище:

1040 София, ул. "Славянска" №1
тел.: 02/ 92 37 555, факс: 02/ 987 00 98
www.justice.government.bg

По § 1:

Не подкрепяме направеното предложение за допълнение на ал. 1 на чл. 42. Не е ясно защо кметството се поставя на различен режим от общината по отношение заплащането на разноските по връчването.

По § 2:

По т. 1:

Не подкрепяме предложението за допълване на ал. 1 на чл. 47 чрез създаването на предложеното изречение трето в нея. По наше мнение действащата редакция на ал. 1 съдържа достатъчно гаранции за коректно уведомяване на ответника в случаите, когато той не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението. По същите съображения не подкрепяме и предложеното допълнение в изречение първо на чл. 47, ал. 1.

По т. 2:

Подкрепяме направеното предложение за промяна в изречение първо на чл. 47, ал. 3, което освен за удачно, смятаме и за изпълнимо.

Не подкрепяме създаването на изречение трето в ал. 3 на чл. 47, тъй като намираме за неизпълнимо задължението, вменено на съда, служебно да проверява местоработата, съответно местослуженето или мястото за осъществяване на стопанска дейност на ответника.

По т. 3:

Не подкрепяме направеното допълнение на ал. 6 на чл. 47, с което се уточнява начинът на определяне на възнаграждението на назначения по делото особен представител чрез препращане към реда, посочен в Закона за правната помощ. Не намираме правно основание за прилагане на този ред. Дори в частния случай на назначен особен представител при условията и реда на Закона за правната помощ, размерът на възнаграждението на особения представител се определя по реда на Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /чл. 25, ал. 4 от Наредбата за заплащането на правната помощ/.

По § 3:

Не подкрепяме предложението за създаване на нова т. 7 в чл. 236, ал. 1. Смятаме, че с така предложеното съдържание т. 7 противоречи на същността на съдебното решение.

По § 4:

Не подкрепяме предложението за създаване на нова т. 7 в чл. 412. Член 412 регламентира изчерпателно съдържанието на заповедта за изпълнение. Не намираме за удачно да вменяваме в задължение на съда да издирва и посочва номера на банковата сметка, по която да се преведат присъдените суми.

По § 5:

Не подкрепяме направените предложения в т. 1 и 2 на § 5, тъй като по същество предложените промени са само редакционни и служат само на направените в § 7 предложения, които не подкрепяме по същество.

По § 6:

Не подкрепяме направеното с т. 1 на § 6 предложение за допълнение на изречение първо в чл. 418, ал. 5. Аргумент за това черпим от разпоредбата на чл. 412, която регламентира съдържанието на заповедта за изпълнение. По – конкретно – съгласно т. 7 на чл. 412 заповедта за изпълнение съдържа „покана до длъжника да изпълни в двуседмичен срок от връчването на заповедта“. В този смисъл направеното предложение се явява излишно.

В тази връзка не подкрепяме и предложението, направено с т. 2 на § 6.

По § 7:

Член 432 регламентира основанията за спиране на изпълнителното производство.

Не подкрепяме предложението, направено с т. 1 на § 7, предвид следните съображения:

В останалите хипотези на чл. 432, предвиждащи основания за спиране на изпълнителното производство, искането за спиране следва да бъде подкрепено с обезпечение или други гаранции, каквито в случаите по новосъздадената т. 5 не се предвиждат. Представянето на гаранции в тези случаи препятства шиканирането на изпълнителното производство и е в подкрепа на основателността на предявеното искане.

В този смисъл смятаме, че направеното предложение не е правно обосновано и е в разрез с логиката на цялата разпоредба на чл. 432.

По § 8:

По т. 1:

Подкрепяме по принцип предложението за допълнение на ал. 2 на чл. 435, направено с буква „а“ на т. 1.

По отношение на направените предложения за допълнение на ал. 2, направени с буква „б“ на т. 1 подкрепяме предложението само в частта относно възможността на длъжника да обжалва отказа за приключване, прекратяване или спиране на принудителното изпълнение. Останалите предложения не подкрепяме, тъй като съответните действия съгласно Гражданския процесуален кодекс са предоставени на преценка на съдебния изпълнител.

Бихме искали да посочим, че подкрепените от нас предложения се съдържат в § 7 от проекта на Закон за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс № 502-01-58/13.07.2015 г., внесен от Министерския съвет в 43-то Народно събрание, чиято формулировка намираме за по – прецизна.

По т. 2:

Не подкрепяме предложението за допълнение на ал. 4 на чл. 435, тъй като по този начин се създава улеснение за злоупотреба с права от третото лице и възможност за блокиране на изпълнителния процес.

По т. 3 и 4:

Не подкрепяме предоставената с новосъздадената ал. 5 на чл. 435 възможност на длъжника и на третото лице да обжалват действията на съдебния изпълнител на основание допуснати нарушения при подготовката и провеждането на публичната продажба, засягащи надлежното уведомяване, описа и оценката. Тук следва да се има предвид и фактът, че прекомерно широките възможности за обжалване съществено забавят хода на изпълнителното производство.

По § 9:

Смятаме, че в рамките на направеното предложение за допълнение на чл. 443, изречение второ, биха могли да се явят на практика хипотези, при които предложената обезпечителна мярка, която в конкретния случай би била единствена, да надвишава размера на задължението. В тези случаи предлаганата разпоредба би била неизпълнима.

По § 10:

По т. 1:

Не подкрепяме промените в чл. 446, предвиждащи по отношение на несеквестрируемостта на доходите на длъжника да се прилага нормативна уредба на подзаконово ниво. В този смисъл предлагаме, ако се прецени, че са необходими промени, същите да се направят на ниво кодекс, а не на ниво подзаконов нормативен акт на Министерския съвет. Институтът на несеквестрируемост е от изключителна степен на важност по отношение на социалния стандарт на длъжника, като в същото време представлява и гаранция за защита от страна на държавата на този стандарт. Предвид степента на важност, преценката на този стандарт не следва да се оставя на преценка само от изпълнителната власт.

По т. 2:

Подкрепяме по принцип направените предложения по т. 2 на § 10 относно създаването на ал. 5 и 6 в чл. 446, като в същото време предлагаме по-различен правен и редакционен подход чрез създаването на чл. 446а:

„**Чл. 446а.** (1) Несеквестрируемостта на доходите по чл. 446, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора.

(2) Запорното съобщение не поражда действие по отношение на помощите и обезщетенията по ал. 1 изцяло, както и спрямо пенсията до размера на минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка.

(3) Когато от основанието на постъпленията по банковата сметка е видно, че те представляват възнаграждения за работа, банката не изпълнява запора до размера на минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка.

(4) Банката превежда по сметката на съдебния изпълнител дължимите суми, като съобщава на съдебния изпълнител в срока и по реда на чл. 508, ал. 1 причините за неизпълнението, съответно че по запорираната сметка на длъжника постъпват доходи от пенсия или възнаграждения за работа.

(5) В едноседмичен срок от получаване на съобщението по ал. 4, съответно от възражението на длъжника за наличието на несеквестрируем доход, съдебният изпълнител уведомява банката за частта, която следва да се превежда съгласно чл. 446.“

Това предложение се съдържа в § 9 от проекта на Закон за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс № 502-01-58/13.07.2015 г., внесен от Министерския съвет в 43-то Народно събрание.

По § 11:

Подкрепяме предложената промяна в чл. 454, ал. 1.

Идентично предложение се съдържа в § 11 от проекта на Закон за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс № 502-01-58/13.07.2015 г., внесен от Министерския съвет в 43-то Народно събрание.

По § 12:

Не подкрепяме направеното предложение за допълнение на т. 1 на чл. 493, като смятаме направеното предложение за неясно и непрецизно формулирано. Според нас действащият текст на чл. 493, т. 1 обхваща и предложената хипотеза, като с нея се постига преследваният с предложението резултат.

По § 13:

Подкрепяме направеното предложение за промяна в ал. 2 на чл. 494.

Идентично предложение се съдържа в § 25 от проекта на Закон за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс № 502-01-58/13.07.2015 г., внесен от Министерския съвет в 43-то Народно събрание.

По § 14:

Не подкрепяме направеното предложение за допълнение на ал. 3 на чл. 508 предвид следните съображения:

Съгласно ал. 3 на чл. 508, ако третото лице не оспорва своето задължение, то внася дължимата от него сума по сметката на съдебния изпълнител. Направеното пояснение „до размера на претенцията“ се явява излишно за текста на разпоредбата, тъй като то се съдържа в израза „дължимата от него сума“.

По § 15:

Не подкрепяме предложението за допълнение на ал. 1 в чл. 519, тъй като аналогична уредба се съдържа в чл. 520 от ГПК. По аргумент на противното от текста на чл. 520, ал. 3 от ГПК не е допустимо принудително изпълнение срещу имущество – публична държавна или публична общинска собственост. Конституционният съд на Р България изрично се е произнесъл в

този смисъл в мотивите към свое Решение № 15 от 2010 г. по к. д. № 9 от 2010 г.

По § 16:

Разпоредбата на § 16 би следвало да отпадне предвид бележката по § 10.

По § 17:

По т. 1:

Не подкрепяме направеното предложение. В процесуалния закон (ГПК) е регламентирано какви актове, в какви случаи и в какви срокове се връчват на страните, респективно на длъжника. Предложеният текст на чл.19а не съответства на процесуалните правила и създава възможност за противоворечива уредба на едни и същи правоотношения.

По т. 2 и т. 4:

Предложението за промяна на броя на членовете и квотите в дисциплинарната комисия не е подробно мотивирано. Необходим е цялостен анализ на резултатите от прилагането на настоящата уредба. Това ще позволи да се направи правилна преценка необходими ли са предложените законодателни промени. Поради изложеното Министерството на правосъдието се въздържа от подкрепа на направеното предложение.

По т. 3:

Подкрепяме предложението по буква "а", тъй като долната граница от 100 лв. на предвидената глоба в действителност е твърде ниска. Не подкрепяме обаче предложението по буква „б“, тъй като това би възпрепятствало диференцирането на санкцията с оглед тежестта на нарушението и би довело до нарушаване на основополагащи принципи в правната ни система.

По т. 5:

Не приемаме предложението, съгласно което с новосъздадената ал. 5 на чл.78 от ЗЧСИ се предвижда сборът от всички такси по изпълнението да не може да надвишава размера на задължението. Възможно е в някои случаи да се окаже, че при ниско по размер задължение дължимите такси да не могат да бъдат събрани.

Също така следва да се имат предвид съществуващите в Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители забележки към т. 26, с които се третира повдигнатият в мотивите към законопроекта

въпрос за евентуалната прекомерност на събираните в хода на изпълнителното производство такси.

По т. 6:

Предложението подлежи на внимателно обсъждане. От една страна аналогична разпоредба има в Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс (чл. 53, ал. 2). От друга страна това би довело до бездействие на съдебния изпълнител в срока за доброволно изпълнение и възможност за длъжника да се разпореди с имуществото си.

По § 18:

Предложението се отнася до текст в Закона за съдебната власт, който е обсъждан и изменен твърде скоро – ДВ, бр. 62 от 9 август 2016 г., и чието приложение още не е анализирано, поради което нова промяна понастоящем не е оправдана.

ЗА МИНИСТЪР:

ЕВГЕНИ СТОЯНОВ

/Заповед № ЛС-04-916/29.05.2017 г./

